

Arrest

nr. 248 170 van 26 januari 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 12 november 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 oktober 2020 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 oktober 2020 wordt de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de Heer die verklaart te heten(1):

Naam: S. (..),

Voornaam: R. G. (..)

Geboortedatum: (..)

Geboorteplaats: Grozny

Nationaliteit: Russische Federatie

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 13/10/2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.(2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Artikel 74/13

In de vragenlijst hoorrecht ingevuld op 15.10.2020, heeft de betrokkene verklaard familie (vriendin, 2 kinderen) te hebben in België. Hij wilt niet terugkeren naar zijn land van herkomst omdat hij daar geen contacten en geen netwerk heeft. Betrokkene is samen met zijn moeder in België aangekomen op 10/02/2004 en heeft diezelfde dag een asielaanvraag ingediend. Betrokkene en zijn moeder werden erkend door CGVS op 18/09/2008. Gezien de schending van de openbare orde werd zijn vluchtelingenstatus ingetrokken op 18/04/2017. Hij diende geen beroep in tegen voormelde intrekkingsbeslissing van het CGVS, waardoor deze definitief werd. Het recht op verblijf van de betrokkene werd beëindigd op 9/10/2018. Uit zijn dossier en zijn vragenlijst ingevuld op 15.10.2020 blijkt dat hij familie (moeder, vriendin, minderjarige kinderen) heeft in België. Dienaangaande merken we op dat het loutere feit dat uw moeder legaal in België verblijft op zich niet volstaat om de toepassing van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) te rechtvaardigen. Het familie- en gezinsleven in de zin van het EVRM haalt de aard en de hechtheid van de gezinsband aan, namelijk de band tussen partners en tussen ouders en hun minderjarige kinderen. Bovendien staat niet vast dat er tussen u en uw moeder – die beide volwassen zijn - geen andere elementen van bijzondere afhankelijkheid bestaan dan de normaal affectieve banden (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Indien deze bijzondere afhankelijkheid toch aanwezig is, liet u na dit formeel te staven. Daar waar de gezinsband tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het evenwel anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Voorts wordt er op gewezen dat het kerngezin beperkt is tot de ouders en de kinderen, en slechts zeer uitzonderlijk kan worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het EHRM oordeelt ook dat “de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden” (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met zijn moeder wordt niet aangenomen.

Daarnaast heeft betrokkene een vriendin en twee minderjarige kinderen (Z. S. (..) °01.02.2020, S. M. (..) °15.06.2010) waarvan een van zijn huidige partner. Hij verklaarde voor zijn kinderen te moeten zorgen, omdat dit zijn verantwoordelijkheid is. Dienaangaande merken we vooreerst op dat hij geen enkel formeel element aanreikte om zijn verklaringen te staven. Raadpleging van het Rijksregister toont aan dat hij op 20/03/2008 officieel op hetzelfde adres gedomicilieerd was als de vrouw waarvan hij verklaart dat zij zijn vriendin is. We merken op dat deze vrouw in het Rijksregister effectief vermeld staat als de moeder van het kind waarvan hij verklaarde dat het zijn zoon is die voortkomt uit de vermeende relatie met deze vrouw. Uit het Rijksregister van hemzelf, noch dat van zijn vermeende partner en zijn vermeend minderjarig kind, blijkt dat hij als vader geregistreerd staat. Hij bracht evenmin enig formeel element aan om aan te tonen dat hij de vader van dit kind is. Daarnaast merken we op dat zij samen op verschillende adressen verbleven, doch deze vrouw reeds sinds 27/01/2015 – dus bijna 4 jaar – op een ander adres verblijft in Antwerpen, samen met het minderjarige kind. Betrokkene heeft gezinshereniging aangevraagd met de minderjarige zoon, dit werd geweigerd aangezien zijn erkenning van het kind

kennelijk enkel gericht was op het verkrijgen van een verblijfsvergunning. Bijlage 20 werd betekend op 28/10/2019. Ook voor zijn 2de zoon kan de betrokkene ook geen bewijzen voorleggen dat hij het kind erkend heeft. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet.

Betreffende een verwijdering naar uw land van herkomst, merken we op dat het CGVS in haar beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus oordeelde dat er in uw dossier geen elementen voorhanden zijn die een terugkeer naar uw land van herkomst in de weg zouden staan. Het concludeerde dat op basis van opeenvolgende verklaringen die u bij het CGVS aflegde, niet kan worden aangenomen dat u op heden bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren of dat u een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Een schending van artikel 3 van het EVRM blijkt dan ook niet. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Op 26/04/2010 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 40 maanden, met uitstel 5 jaar behalve 20 maanden door de rechtbank van Antwerpen voor diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met wapens of erop gelijkende voorwerpen / de schuldige doet geloven dat hij gewapend is, waarbij de titel of de kentekens van een openbaar ambtenaar worden aangenomen of waarbij een vals bevel van het openbaar gezag wordt ingeroepen. Op 13/01/2012 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 18 maanden door de rechtbank van Antwerpen voor diefstal met geweld of bedreiging. Op 06/12/2017 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 18 maanden door de rechtbank van Antwerpen voor diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels. Op 28/05/2017 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 4 maanden door de rechtbank van Antwerpen voor wapen(s): het dragen zonder wettige reden. Op 26/06/2018 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 2 jaar door de rechtbank van Antwerpen voor diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels. Op 28/10/2019 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 30 maanden door de rechtbank van Antwerpen voor diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels, diefstal en poging tot diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels. Vermogensdelicten getuigen van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druisen in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffer niet alleen materiële maar ook morele schade toe. Bovendien veroorzaken deze feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten impliceert om die redenen een gevaar voor de openbare veiligheid. Gelet op de herhaling van deze feiten en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“: EERSTE MIDDEL:

- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/11 VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

1. Conform artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet dient een inreisverbod steeds gepaard te gaan met een "beslissing tot verwijdering Dit betekent dat beide steeds samen dienen te gaan. Het inreisverbod, de bestreden beslissing, werd in de zaak opgelegd samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) op 13.10.2020: "De beslissing tot verwijdering van 13/10/2020 gaat gepaard met dit inreisverbod" Door de verzoekende partij werd tegen dit bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding (de "beslissing tot verwijdering") een verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring ingediend. Indien Uw Raad zou beslissen tot nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden vastgesteld dat er helemaal geen "beslissing tot verwijdering" meer werd afgegeven aan de verzoekende partij. Deze beslissing zou retroactief verdwijnen uit het rechtsverkeer. In deze omstandigheden kan de verwerende partij niet rechtmatig een inreisverbod opleggen, gelet op de vereisten van artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet. Er is in deze omstandigheden geen "beslissing tot verwijdering" meer dewelke gepaard gaat met het inreisverbod zoals voorzien in artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing schendt hierdoor artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet en dient te worden vernietigd."

2.2. Verzoekende partij werpt op dat overeenkomstig artikel 74/11, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) een inreisverbod steeds gepaard dient te gaan met een beslissing tot verwijdering. Zij stipt aan dat zij een vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring heeft ingediend tegen de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten van 13 oktober 2020 die met het huidige bestreden inreisverbod gepaard gaat en dat wanneer deze beslissing door de Raad zou worden vernietigd, ook het inreisverbod dient te worden vernietigd. Zoals verzoekende partij zelf al aangeeft, gaat het bestreden inreisverbod gepaard met een beslissing tot verwijdering, met name de beslissing van 13 oktober 2020 houdende bevel om het grondgebied te verlaten. Bij arrest met nummer 248 168 van 26 januari 2021 heeft de Raad het beroep tegen de beslissing van 13 oktober 2020 houdende bevel om het grondgebied te verlaten verworpen.

Het eerste middel kan niet aangenomen worden.

2.3. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“TWEEDE MIDDEL:

- SCHENDING VAN ARTIKEL 1, §1, 8° VREEMDELINGENWET

1. Verzoeker kreeg een inreisverbod van tien jaar opgelegd "voor het volledige Schengengrondgebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België" (stuk 1). De verzoekende partij wijst erop dat artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet enkel grondslag biedt voor het opleggen van ofwel een zuiver nationaal inreisverbod, beperkt tot het Belgisch grondgebied, ofwel het opleggen van een inreisverbod waarbij de toegang en het verblijf op het grondgebied van alle lidstaten wordt verboden. Met de bestreden beslissing wordt evenwel geen "keuze" gemaakt door de gemachtigde, maar worden beide opties naar voren geschoven. Er wordt derhalve geen beslissing genomen over de draagwijdte van het inreisverbod: geldt deze voor het volledige Schengengrondgebied of enkel voor het grondgebied van België? Het is volkomen onduidelijk op welke wijze vervolgens zal worden bepaald wat het grondgebied dan wel zal zijn waarop het inreisverbod betrekking heeft: zal de gemachtigde nadien nog een nieuwe beslissing nemen? Op welke manier kan of zal worden vastgesteld of verzoeker nog een verblijfstitel heeft in een andere lidstaat? Kan dit ook gedurende de periode waarop het inreisverbod betrekking heeft, bv. na één jaar? Wat als verzoeker een verblijfstitel heeft, maar deze verblijfstitel verliest? Heeft het inreisverbod vervolgens opnieuw uitwerking over het volledige Schengengrondgebied? Een schending dringt zich derhalve op van artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel.

2. Artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet biedt de mogelijkheid voor het opleggen van ofwel een zuiver nationaal inreisverbod, beperkt tot het Belgisch grondgebied, ofwel het opleggen van een inreisverbod waarbij de toegang en het verblijf op het grondgebied van alle lidstaten wordt verboden. Dit artikel luidt als volgt: "inreisverbod: de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt". Deze definitie werd overgenomen uit artikel 3, 6° van de Terugkeerrichtlijn, waarbij de Belgische wetgever daarnaast ook in de uitzonderlijke situatie van het nationale inreisverbod heeft voorzien. Dit nationaal inreisverbod vindt steun in artikel 25, lid 2, laatste zin van de Schengenuitvoeringsovereenkomst (lex specialis) waardoor men een onderdaan van een derde land op zijn nationale signaleringslijst kan zetten. De situatie echter waarbij een inreisverbod niet beperkt is tot België en een draagwijdte heeft die geldt voor alle lidstaten tenzij "wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België", zoals in de bestreden beslissing, vindt geen wettelijke grondslag in artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet, noch in het Unierecht (zie ook de aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk "terugkeerhandboek" voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij het uitvoeren van terugkeer gerelateerde taken p. 124). Een schending dringt zich derhalve op van artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel."

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

8° inreisverbod: de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt;”

Verzoekende partij benadrukt dat artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet enkel een grondslag biedt voor het opleggen van oftewel een zuiver nationaal inreisverbod waarbij het territoriaal toepassingsgebied tot het Belgisch grondgebied wordt beperkt oftewel een inreisverbod waarbij de toegang en verblijf op het grondgebied van alle Schengenlidstaten verboden wordt. Verzoekende partij stelt vast dat in de bestreden beslissing beide situaties naar voren worden geschoven maar er in feite geen keuze wordt gemaakt. Verzoekende partij voert aan dat het volkomen onduidelijk is op welke wijze bepaald zal worden wat het territoriaal toepassingsgebied van de bestreden beslissing zal zijn. Verzoekende partij stelt zich de vraag of de verwerende partij een nieuwe beslissing zal nemen, op welke manier kan of zal worden vastgesteld of zij nog een verblijfstitel heeft in een andere lidstaat en of dit ook kan gedurende de periode waarop het inreisverbod betrekking heeft. Verzoekende partij vraagt zich af of het territoriaal toepassingsgebied van de bestreden beslissing verruimt als zij een verblijfstitel heeft, maar die vervolgens verliest.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“Wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.”

Hieruit blijkt dat het territoriaal toepassingsgebied van de bestreden beslissing in principe *“het volledige Schengengrondgebied”* bestrijkt. Wanneer verzoekende partij in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

Aangenomen kan worden dat verzoekende partij zelf weet of zij *“in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten”*. Verzoekende partij deelt niet mee dat dit het geval zou zijn, aldus moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing geldt *“voor het volledige Schengengrondgebied”*.

2.5. Verder benadrukt verzoekende partij nog dat artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet onder meer de omzetting vormt van artikel 3, 6° van de Terugkeerrichtlijn en zij verwijst daarnaast naar artikel 25, lid 2, laatste zin van de Schengenuitvoeringsovereenkomst als *lex specialis*. Verzoekende partij voert aan dat de situatie zoals in de bestreden beslissing, waarbij het territoriaal toepassingsgebied van de bestreden beslissing niet beperkt is tot België en een draagwijdte heeft die geldt voor alle lidstaten tenzij *“wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België”* geen wettelijke grondslag vindt in artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet noch in het Unierecht.

2.6. Verzoekende partij kan worden gevolgd dat uit artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet volgt dat een inreisverbod ofwel een zuiver nationale draagwijdte heeft, ofwel geldt voor het grondgebied van alle lidstaten. De formulering in de bestreden beslissing is daarmee niet in strijd.

Artikel 3, 6° van de Terugkeerrichtlijn luidt als volgt:

“inreisverbod”: een administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij de betrokkene de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, samen met een terugkeerbesluit”.

In de aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk “terugkeerhandboek” voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij de uitvoering van terugkeerderelateerde taken en het in bijlage gevoegde terugkeerhandboek benadrukt als volgt:

“11.1. EU-brede werking.

Een inreisverbod ontzegt de toegang tot het grondgebied van de lidstaten. Uit een stelselmatige vergelijking van alle taalversies van de richtlijn (in het bijzonder de Engels en Franse versies) en de bewoordingen van overweging 14 blijkt dat een inreisverbod voor het grondgebied van alle lidstaten moet gelden. De Deense versie, waarin het enkelvoud wordt gebruikt ("*...ophold på en medlemsstats*"), bevat een onmiskenbare vertaalfout. De EU-brede werking van een inreisverbod vormt voor Europa een van de belangrijkere meerwaarden van de richtlijn. Deze EU-brede werking moet duidelijk worden vermeld in het besluit waarmee een inreisverbod aan een onderdaan van een derde land wordt opgelegd.

Inreisverboden zijn bindend voor alle lidstaten die aan de terugkeerrichtlijn zijn gebonden (d.w.z. alle EU-lidstaten, uitgezonderd het VK en Ierland, plus Zwitserland, Noorwegen, IJsland en Liechtenstein).

Kennisgeving aan lidstaten van opgelegde inreisverboden.

Het is essentieel andere lidstaten van alle opgelegde inreisverboden op de hoogte te stellen. De registratie van inreisverboden in SIS is een manier – maar niet de enige – om andere lidstaten hierover te informeren. Met lidstaten die geen toegang tot SIS hebben, moet de informatie-uitwisseling via andere kanalen lopen (bijv. via wederzijdse contacten).

Geen louter nationale inreisverboden. Overeenkomstig de terugkeerrichtlijn kunnen in verband met migratie geen louter nationale inreisverboden worden opgelegd, tenzij de uitzondering als bedoeld in artikel 11, lid 4, van toepassing is (zie punt 11.8 hieronder). De nationale wetgeving moet bepalen dat in verband met een terugkeerbesluit opgelegde inreisverboden de toegang tot en het verblijf in alle lidstaten verbieden, bijvoorbeeld door de verplichting op te nemen al deze inreisverboden stelselmatig in SIS te registreren.

Toestemming om louter nationale inreisverboden in uitzonderingsgevallen te handhaven. Normaal gesproken kunnen geen louter nationale inreisverboden worden opgelegd in situaties die onder de terugkeerrichtlijn vallen. Echter, indien een onderdaan van een derde land waaraan door lidstaat A een inreisverbod is opgelegd, in het bezit is van een door lidstaat B verleende verblijfsvergunning en lidstaat B deze vergunning niet wil intrekken, moet lidstaat A, na het overleg als bedoeld in artikel 11, lid 4, van de terugkeerrichtlijn en rekening houdend met artikel 25 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst, het EU-inreisverbod intrekken. Het mag de onderdaan van een derde land dan op zijn nationale signaleringslijst opnemen overeenkomstig artikel 25, lid 2, laatste zin, van de Schengenuitvoeringsovereenkomst ("*lex specialis*").

Uit het voorgaande blijkt dat een inreisverbod in beginsel voor alle lidstaten moet gelden en dat geen louter nationale inreisverboden kunnen worden opgelegd, tenzij in het geval van artikel 11, vierde lid van de Terugkeerrichtlijn die de situatie viseert van een lidstaat die overweegt een verblijfstitel af te geven aan de onderdaan van een derde land jegens wie reeds een door een andere lidstaat uitgevaardigd inreisverbod geldt.

Hieruit blijkt niet dat de formulering in de bestreden beslissing strijdig is met het Unierecht.

Verzoekende partij slaagt er niet in aan te tonen dat er in casu werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet niet kan worden aangenomen.

2.7. Het tweede middel is ongegrond.

2.8. In een derde middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"DERDE MIDDEL:

- SCHENDING VAN ARTIKEL 1, §1, 8° VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/11, §1 VREEMDELINGENWET

1. Artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "inreisverbod: de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt" (eigen accentuering). Een inreisverbod dient steeds samen te gaan met een verwijderingsbeslissing. Artikel 74/11, §1, laatste lid Vreemdelingenwet stelt: "De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijfjaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid" (eigen accentuering). Deze bepaling stelt dat een inreisverbod dient gepaard te gaan met een beslissing tot verwijdering. Op 13 oktober 2020 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding afgegeven (een bijlage 13). Op deze datum (13 oktober 2020) blijkt echter dat

géén inreisverbod werd opgelegd aan verzoeker. Er werd beslissing om deze verwijderingsmaatregel niette laten "samengaan" met een inreisverbod zoals voorzien in artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet. De verwijderingsbeslissing ging evenmin "gepaard" met een inreisverbod conform artikel 74/11, §1, laatste lid Vreemdelingenwet. Verzoeker verkreeg pas op 15 oktober 2020 vervolgens een inreisverbod opgelegd (een bijlage 13sexies) met een duurtijd van acht jaar. Door het inreisverbod pas op latere datum op te leggen, schendt de gemachtigde artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet en artikel 74/11, §1, laatste lid Vreemdelingenwet doordat de verwijderingsmaatregel van 13 oktober 2020 niet gepaard ging of samenging met een inreisverbod."

2.9. Verzoekende partij betoogt in essentie dat de verwijderingsmaatregel waarmee het thans bestreden inreisverbod gepaard gaat op 13 oktober 2020 werd genomen en het inreisverbod pas op 15 oktober 2020, hetgeen volgens haar niet kan.

2.10. Het betoog van verzoekende partij kan evenwel niet gevolgd worden. Zoals de Raad van State ook al geoordeeld heeft: *"Een inreisverbod kan op een latere datum worden opgelegd maar hoort hoe dan ook bij een desgevallend vroeger opgelegde verwijderingsmaatregel."* (RvS, 5 december 2019, nr. 13.585 (c)). Zoals duidelijk blijkt gaat het bestreden inreisverbod gepaard met een verwijderingsmaatregel, met name de verwijderingsmaatregel van 13 oktober 2020. Verzoekende partij maakt hoegenaamd niet aannemelijk dat de wettelijke bepalingen ter zake verhinderen dat een inreisverbod gepaard gaat met een eerder genomen verwijderingsmaatregel.

Het derde middel kan niet worden aangenomen.

2.11. In een vierde middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"VIERDE MIDDEL:

- *SCHENDING VAN ARTIKEL 11 TERUGKEERRICHTLIJN*
- *SCHENDING VAN ARTIKEL 74/11 VREEMDELINGENWET*
- *SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSVERPLICHTING*

1. Artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt onder meer als volgt: *"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval"*. Artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet stelt: *"De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid"*. Artikel 74/11, § 1, van de vreemdelingenwet is een omzetting van artikel 11, punt 2, van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). Artikel 11, punt 2, van deze richtlijn stelt: *"2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijfjaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid"*. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt bovendien dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *"De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert"* (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Verzoeker merkt op dat het begrip *"gevaar voor de openbare orde"* noch bij de definities in artikel 3 van de Terugkeerrichtlijn, noch elders in de Terugkeerrichtlijn is gedefinieerd. Evenmin is het begrip gedefinieerd in de vreemdelingenwet. Het Hof van Justitie heeft in de zaak *Z. Zh. en I.O. t. Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie (C-554/13)* van 11 juni 2015 richtlijnen vastgesteld voor de interpretatie van het begrip *"gevaar voor de openbare orde"* in het kader van artikel 7, lid 4, van de Terugkeerrichtlijn. Deze richtlijnen van het Hof hebben weliswaar betrekking op het afzien van een toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek, doch kunnen naar analogie worden toegepast op het aanvoeren van de openbare ordeproblematiek in de motivering van de duur van het inreisverbod. Immers blijkt uit verschillende arresten van het Hof van Justitie dat het Hof de begrippen *"openbare orde"* en *"openbare veiligheid"* op dezelfde manier tracht uit te leggen (zie oa. HvJ 10 februari 2000, C340/97, *Nazli*; HvJ 11 juni 2015, C-554/13, *Zh. en O* en HvJ 15 februari 2016, C- 601/15 *J.N. (grote kamer)*). Uit het arrest C-554/13 blijkt dat de gemachtigde, om zich wegens het bestaan van een gevaar voor de openbare orde op de uitzondering in die bepaling te kunnen beroepen, in staat is aan te tonen dat de betrokkene inderdaad een dergelijk gevaar vormt (HvJ 11 juni 2015, nr. C- 554/13, pt 46). Artikel

74/11, § 1, vierde lid, van de vreemdelingenwet bepaalt dan ook uitdrukkelijk dat een beslissing tot verwijdering enkel gepaard kan gaan met een inreisverbod van meer dan vijfjaar, indien de vreemdeling een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. In dit arrest (C-554/13) wordt voor recht verklaard dat in geval van een illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende derdelander, die wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld, andere gegevens, zoals de aard en de ernst van dat feit, of het tijdsverloop sinds dat feit werd gepleegd van belang kunnen zijn bij de beoordeling of die derdelander een gevaar vormt voor de openbare orde. In de punten 50 en 57 van het arrest stelt het Hof dat geval per geval dient te worden beoordeeld of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar vormen voor de openbare orde van de betrokken lidstaat en dat indien niet naar behoren rekening wordt gehouden met deze persoonlijke gedragingen en het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, de lidstaat voorbij gaat aan de vereisten die voortvloeien uit het individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel: "Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd als een gevaar voor de openbare orde. (...) Evenwel moet worden gepreciseerd dat een lidstaat kan constateren dat er sprake is van een gevaar voor de openbare orde in het geval van een strafrechtelijke veroordeling, ook al is deze niet onherroepelijk, wanneer die veroordeling, samen met alle andere omstandigheden van de situatie van de betrokkene, een dergelijke constatering rechtvaardigt." Het Hof bepaalt uitdrukkelijk in punt 60 van voormeld arrest dat het begrip "gevaar voor de openbare orde" hoe dan ook veronderstelt dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C 430/10, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak). In dit verband beklemtoont het Hof dat in het kader van een beoordeling van het begrip "gevaar voor de openbare orde" alle feitelijke en juridische gegevens betreffende de situatie van de betrokken derdelander waardoor kan worden verduidelijkt of diens persoonlijke gedragingen een dergelijke bedreiging vormen, relevant zijn. In het geval van een derdelander, die wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld, behoren bijgevolg de aard en de ernst van dat feit en het tijdsverloop sinds het plegen ervan, tot de gegevens die in dat verband relevant zijn (HvJ 11 juni 2015, nr. C-554/13, pt 60-61).

2. Uit de bestreden beslissing moet blijken waarom de gemachtigde meent dat de verzoekende partij een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid in de mate dat hieruit moet worden afgeleid dat een inreisverbod van acht jaar proportioneel (evenredig) zou zijn. De verzoekende partij wijst in het bijzonder op de beslissing tot de bepaling van de termijn van het inreisverbod op acht jaar, hetgeen een bijzonder lange periode is. Aan deze private belangen wordt in de beoordeling van verweerder onvoldoende belang gehecht. Als spiegelbeeld hiervan, blijkt dat verweerder een te groot belang heeft gehecht aan de veroordelingen van verzoeker. Dit geldt in het bijzonder omdat in casu een inreisverbod werd opgelegd met een duurtijd van maar acht jaar, hetgeen een bijzonder langdurige periode uitmaakt. De duurtijd van het inreisverbod (acht jaar) veronderstelt een bijzonder nauwkeurige belangenafweging door verweerder, hetgeen niet blijkt. Het blijkt vooreerst niet dat de gemachtigde heeft rekening gehouden met de tijdsperiode van de feiten waarvoor hij werd veroordeeld. Door de gemachtigde wordt enkel rekening gehouden met de data van de verschillende veroordelingen (zoals weergegeven in de bestreden beslissing), doch niet met de tijdsperiode waarbinnen de feiten zich afspeelden waarvoor hij werd veroordeeld. Nochtans vormt dit een essentieel element in de beoordeling in de welke mate verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde en, eveneens, in welke mate het gepast voorkomt om een inreisverbod op te leggen met een duurtijd van acht jaar. Verzoeker wijst er verder op dat in de bestreden beslissing onvoldoende wordt rekening gehouden met de duurtijd dewelke verzoeker - onafgebroken - in België verblijft. Verzoeker verblijft sinds 10 februari 2004 in België. Verzoeker was toen 14 jaar (°02.01.1990). Verzoeker keerde sindsdien niet meer terug naar Rusland. Hij is hierdoor opgegroeid in België. Verzoeker liep school in België (hij ging naar school te Marco Polo en het KTA te Deurne en hij behaalde diploma's van metsen, tegelen en vloeren) en werkte (tussen 2008 en 2017 werkte hij bij verschillende werkgevers, zoals General Motors, Opel, ASX-Ibeco en DHL). Sinds 1 januari 2018 werkte hij als zelfstandige voor het bedrijf Akay nv waar hij 10% van de aandelen van bezit. Deze elementen bevinden zich in het administratief dossier. Verzoeker heeft hierdoor een onafgebroken verblijf in België van meer dan 16 jaar. Anders gesteld: verzoeker verbleef langer in België dan in Rusland, zijn land van herkomst. Hij bleef meer dan 16 jaar afwezig uit Rusland. Verzoeker heeft hierdoor de binding verloren met Rusland. Deze langdurige periode van het verblijf van verzoeker in België, en zijn afwezigheid uit Rusland als spiegelbeeld hiervan, werd echter onvoldoende betrokken in de gemaakte beoordeling. Uit de vermelde motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verblijfshistoriek wel kort besproken wordt (onder de hoofding

"artikel 74/13"), maar zijn verblijfshistoriek komt verder niet (of amper nog) ter sprake. De educatie en tewerkstelling van verzoeker blijft zelfs volledig onbesproken. Deze zaken dienen nochtans kernelementen uit te maken in de beoordeling door verweerder. Verzoeker heeft verder in België een duurzame relatie met een Belgische partner (mevr. D. R. Z. (..), °03.06.1987 (RR: xxxxxxxxxx). Hij is de vader van twee minderjarige kinderen (Z. S. (..), geboren op 1 februari 2020, en S. M. (..), geboren op 15 juni 2010). Zij hebben niet de nationaliteit van Rusland en kunnen daarom niet worden geacht verzoeker te volgen naar het buitenland. Dit geldt in het bijzonder gezien de leeftijd van Musa (°15.06.2010) en zijn ontwikkeling in België. De belangen van de minderjarige kinderen en deze van zijn partner werden bovendien niet afdoende overwogen, terwijl deze belangen op fundamentele wijze worden geschaad. Het is immers in het primaire belang voor de kinderen dat zij kunnen opgroeien in de nabijheid van hun beide ouders en door hen beide kunnen opgevoed worden. Het oordeel van de gemachtigde is dan ook onzorgvuldig, minstens kennelijk onredelijk. De bestreden beslissing heeft als gevolg dat verzoeker zou dienen terug te keren naar Rusland en aldaar dient te blijven gedurende acht jaar, terwijl hij met dit land geen enkele binding meer heeft sinds zijn aankomst in België in 2004. Het kan daarom niet worden verondersteld dat verzoeker in staat moet worden geacht een verder leven uit te bouwen in Rusland. De beoordeling van verweerder is op dit punt onzorgvuldig. Door de verwerende partij werd bij het nemen van de bestreden beslissing dan ook geen (correcte) belangenafweging uitgevoerd t.a.v. artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/11 Vreemdelingenwet.

3. Bijkomend, wijst de verzoekende partij erop dat verweerder in de bestreden beslissing onvoldoende heeft rekening gehouden met de criteria die werden uiteengezet in de rechtspraak door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij het aanhalen van de openbare orde (zie o.a. EHRM 2 augustus 2001, zaak 54273 *Boultif v Zwitserland*); EHRM 18 oktober 2006, zaak 46410/99 *Üner t/ Nederland*; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 141). Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen het EHRM een aantal criteria heeft geformuleerd die nationale overheden in het treffen van een billijke belangenafweging moeten leiden, met name de zgn. *Boultif/Üner criteria* (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 141). Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM blijkt dat er rekening moet worden gehouden met volgende criteria: de aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken; de tijdsduur van het verblijf in het gastland; de tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van verzoeker sindsdien; de nationaliteit van de betrokkenen; de gezinssituatie van de verzoeker en, naargelang het geval, de tijdsduur van zijn huwelijk, en andere factoren die wijzen op een daadwerkelijk beleefd gezinsleven als koppel; de vraag of de echtgeno(o)t(e) kennis had van de inbreuk bij het totstandkomen van de gezinsrelatie; de kinderen uit dit huwelijk en hun leeftijd; de ernst van de moeilijkheden die de echtgeno(o)t(e) riskeert te ondervinden in het land waarheen ze worden uitgewezen; het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen; de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd. De rechtspraak van het EHRM is in deze context vaststaand, zoals ook recentelijk werd bevestigd in een arrest van het EHRM van 29 juni 2017 (nr. 33809/15). In dit arrest vat het EHRM opnieuw haar principes samen (zie pagina 5 van het arrest, randnummer 28). In eerste instantie wijst het EHRM erop dat artikel 8 EVRM geen garantie biedt op een recht voor een vreemdeling om zich de toegang te verschaffen tot een land of om aldaar te kunnen verblijven: 28. The Court reaffirms that a State is entitled, as a matter of international law and subject to its treaty obligations, to control the entry of aliens into its territory and their residence there (see, among many other authorities, *Abdulaziz, Cabales and Balkandali v. the United Kingdom*, 28 May 1985, § 67, Series A no. 94). The Convention does not guarantee the right of an alien to enter or to reside in a particular country and, in pursuance of their task of maintaining public order, Contracting States have the power to expel an alien convicted of criminal offences. Vrij vertaald: Het Hof bevestigt opnieuw dat een staat het recht heeft om, als een kwestie van internationaal recht en de hieruit voortvloeiende verdragsverplichtingen, de binnenkomst van vreemdelingen op zijn grondgebied en hun verblijf daar te controleren (zie o.a. *Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. het Verenigd Koninkrijk*, 28 mei 1985, § 67, serie A nr. 94). Het Verdrag garandeert niet het recht voor een vreemdeling om een bepaald land binnen te komen of daar te verblijven en, met het oog op hun taak om de openbare orde te handhaven, hebben de Verdragsluitende Staten de bevoegdheid een vreemdeling die is veroordeeld voor strafbare feiten, uit te zetten. Dit neem niet weg dat ook een vreemdeling, zoals verzoeker, onder de bescherming van artikel 8 EVRM kan vallen en een inmenging in het privé- of gezinsleven een inbreuk uitmaakt op artikel 8 EVRM. Degelijke inbreuk is pas gerechtvaardigd als het in overeenstemming is met de vereisten van artikel 8, lid 2 EVRM: However, an interference with a person's private or family life will be in breach of Article 8 of the Convention unless it can be justified under paragraph 2 of that Article as being "in accordance with the law", as pursuing one or more of the legitimate aims listed therein, and as being "necessary in a democratic society" in order to achieve the aim or aims concerned. Vrij vertaald: Een inmenging in iemands privé- of gezinsleven zal echter in strijd

*zijn met artikel 8 van het EVRM, tenzij het op grond van lid 2 van dat artikel kan worden gerechtvaardigd als zijnde "in overeenstemming met de wet", omdat het een of meer van de legitieme doelen nastreeft, en als "noodzakelijk in een democratische samenleving" is te beschouwen om het beoogde doel of de beoogde doelstellingen te bereiken. Om te bepalen of een inmenging op het privé- en gezinsleven noodzakelijk is in een democratische samenleving, heeft het EHRM verschillende criteria uitgewerkt. Dit zijn de zogenaamde "Bultif-Üner-criteria": The relevant criteria to be applied in determining whether an interference is necessary in a democratic society were set out in, inter alia, *Liner v. the Netherlands* [GC], no. 46410/99, §§ 54-55 and 57-58, ECHR 2006-XII; *Maslov v. Austria* [GC], no. 1638/03, §§ 72-73, ECHR 2008; *Balogun v. the United Kingdom*, no. 60286/09, § 46, 10 April 2012; and *Samsonnikov v. Estonia*, no. 52178/10, § 86, 3 July 2012. Vrij vertaald: De relevante criteria die moeten worden toegepast om te bepalen of een inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving, zijn onder meer vastgelegd in inter alia, *Üner v. the Netherlands* [GC], no. 46410/99, §§ 54-55 and 57-58, ECHR 2006- XII; *Maslov v. Austria* [GC], no. 1638/03, §§ 72-73, ECHR 2008; *Balogun v. the United Kingdom*, no. 60286/09, § 46, 10 April 2012; and *Samsonnikov v. Estonia*, no. 52178/10, § 86, 3 July 2012. Het is dus aan de verwerende partij, bij het nemen van de beslissing tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, om dergelijke belangenafweging uit te voeren op basis van deze criteria. Door de verwerende partij werd onvoldoende rekening gehouden met de Bultif-Üner-criteria, in het bijzonder gelet op de feitelijke situatie van verzoeker (met name: de aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken, de tijdsduur van het verblijf in het gastland, de tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van de verzoekende partij sindsdien, de nationaliteit van de betrokkenen, de gezinssituatie van de verzoekende partij, de vraag of de partner van verzoeker kennis had van de inbreuk bij het totstandkomen van de gezinsrelatie en de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd). Verzoeker verwijst hiervoor naar de eerder aangehaalde elementen onder randnummer 2.*

*4. De gemachtigde heeft hierom bij het nemen van de bestreden beslissing niet tegemoet gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/11 Vreemdelingenwet. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM volgt uit deze vaststelling. Aangezien artikel 8 van het EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden, volgt tevens de vaststelling van de schending van dit artikel (EHRM 11 juli 2000, *Ciliz/Nederland*, § 66; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 46; EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 68) Hierom dient een schending te worden vastgesteld van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest, artikel 74/11 Vreemdelingenwet evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."*

2.12. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.13. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.14. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

2.15. Zoals blijkt uit artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet kan de beslissing tot verwijdering gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Voor de interpretatie van het begrip "bedreiging voor de openbare orde" is het nuttig per analogie te verwijzen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak Z. Zh. t. Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie van 11 juni 2015, C 554/13, waarin het Hof het begrip "gevaar voor de openbare orde" in de zin van artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn heeft uitgelegd. Het Hof stelt in §§'n 50 en 52 dat per geval het gevaar voor de openbare orde moet worden beoordeeld teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de

openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Daarnaast kan de enkele verdenking dat een derdelander een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit heeft gepleegd, samen met andere elementen betreffende het specifieke geval, rechtvaardigen dat wordt geconstateerd dat er een gevaar voor de openbare orde bestaat in de zin van artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn, daar, zoals voortvloeit uit punt 48 van dit arrest, de lidstaten in wezen vrij blijven om de eisen van het begrip “openbare orde” af te stemmen op hun nationale behoeften, en noch artikel 7 van deze richtlijn, noch enige andere bepaling ervan de opvatting toelaten dat een strafrechtelijke veroordeling in dit verband noodzakelijk zou zijn. Volgens paragraaf 60 veronderstelt het begrip “gevaar voor de openbare orde” als bedoeld in artikel 7, lid 4 van die richtlijn, hoe dan ook dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C 430/10, EU:C:2011:749, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden, in casu de gemachtigde, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. De gemachtigde moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. Hierbij wijst de Raad wel op het feit “*dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde*” (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 29). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel of verwijderingsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08 A.A. v. Verenigd Koninkrijk, § 63). Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet dus rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Indien dit bijzonder ernstig is, kan dit volstaan om ook het actueel karakter van de bedreiging aan te tonen.

2.15.1. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geboren is in 1990 en in 2004 op 14-jarige leeftijd samen met haar moeder naar België is gekomen en in 2006 erkend werd als vluchteling. Reeds in april 2010 echter, op 20-jarige leeftijd werd verzoekende partij al veroordeeld voor zwaarwichtige feiten van diefstal met geweld of bedreiging, waarvoor zij een gevangenisstraf opliep van 40 maanden, met uitstel van 5 jaar behalve 20 maanden. Dat verzoekende partij hier geen lering heeft uit getrokken blijkt uit het feit dat zij op 31 januari 2012 opnieuw werd veroordeeld voor feiten van diefstal met geweld of bedreiging, ditmaal tot een gevangenisstraf van 18 maanden. Ook deze veroordeling heeft haar niet tot inkeer gebracht nu zij op 28 mei 2017 nogmaals veroordeeld werd tot 4 maanden gevangenisstraf, ditmaal voor het dragen van wapens zonder wettige reden. Op 18 april 2017 besliste het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om de vluchtelingenstatus van verzoekende partij in te trekken. Op 26 juni 2018 werd zij nogmaals veroordeeld voor diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels tot een gevangenisstraf van 2 jaar. Op 9 oktober 2018 werd beslist tot beëindiging van het verblijf van verzoekende partij. Ook op 28 oktober 2019 werd zij nogmaals veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden voor diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels, diefstal en poging tot diefstal.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij in de gevangenis verbleef van 6 oktober 2009 tot 26 mei 2010, van 20 november 2011 tot 21 mei 2016, van 9 december 2016 tot 12 januari 2017, van 24 oktober 2017 tot 19 januari 2018, van 16 maart 2018 tot 7 augustus 2018, van 30 augustus 2018 tot 28 oktober 2018. Op 21 februari 2020 werd verzoekende partij opnieuw opgesloten. Zij moet nadien zijn vrijgelaten waarbij haar het bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven alsook het thans bestreden inreisverbod. De verzoekende partij werd blijkens het administratief dossier weerom op 31 oktober 2020 van haar vrijheid beroofd nadat zij door de politie werd aangetroffen in bezit van heroïne.

Tijdens haar legaal verblijf van om en bij de dertien jaar heeft verzoekende partij aldus om en bij de zes jaar in de gevangenis verbleven.

2.15.2. De verwerende partij heeft aangaande het criminele parcours van verzoekende partij als volgt overwogen: *“Vermogensdelicten getuigen van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druisen in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffer niet alleen materiële maar ook morele schade toe. Bovendien veroorzaken deze feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten impliceert om die redenen een gevaar voor de openbare veiligheid. Gelet op de herhaling van deze feiten en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”*

Verzoekende partij kan bezwaarlijk ontkennen dat zij zich al op jeugdige leeftijd – 20 jaar – op het criminele pad heeft begeven en dit parcours heeft verdergezet, hetgeen geleid heeft tot maar liefst vijf veroordelingen op negen jaar tijd en een gevangenisverblijf van maar liefst zes jaar.

Verzoekende partij – op het moment dat zij zich op het criminele pad begaf – was al volwassen. Daarenboven blijkt uit de feiten dat zij een recidivist is en duidelijk geen lering trekt uit de door haar opgelopen veroordelingen. Gelet op de strafrechtelijke antecedenten van verzoekende partij is het geenszins kennelijk onredelijk van de verwerende partij om vast te stellen dat verzoekende partij een neiging tot recidive heeft en zij door haar gedrag geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden (cfr. EHRM, Narjis v. Italy, 14 februari 2019, overweging 44; EHRM, Mohammad v. Denmark, 13 december 2018, overweging 34).

Verzoekende partij maakt met haar niet geconcretiseerd betoog dat geen rekening zou gehouden zijn met de tijdsperiode waarin de feiten zich afspeelden hoegenaamd niet aannemelijk dat de verwerende partij een foutieve of kennelijk onredelijke beoordeling heeft gemaakt inzake het volgehouden criminele gedrag van verzoekende partij en het gevaar voor de openbare orde dat daaruit voortvloeit. Er kan hoegenaamd niet blijken dat de verwerende partij overdreven gewicht heeft gegeven aan het jarenlange volgehouden criminele parcours van verzoekende partij. Dit nog temeer nu verzoekende partij na de bestreden beslissing opnieuw werd aangehouden, dit keer in het bezit van heroïne.

2.15.3. Verder blijkt uit het bestreden inreisverbod dat de verwerende partij wel degelijk aandacht heeft gehad voor de private belangen van verzoekende partij. Zo wordt vastgesteld:

“In de vragenlijst hoorrecht ingevuld op 15.10.2020, heeft de betrokkene verklaard familie (vriendin, 2 kinderen) te hebben in België. Hij wilt niet terugkeren naar zijn land van herkomst omdat hij daar geen contacten en geen netwerk heeft. Betrokkene is samen met zijn moeder in België aangekomen op 10/02/2004 en heeft diezelfde dag een asielaanvraag ingediend. Betrokkene en zijn moeder werden erkend door CGVS op 18/09/2008. Gezien de schending van de openbare orde werd zijn vluchtelingenstatus ingetrokken op 18/04/2017. Hij diende geen beroep in tegen voormelde intrekingsbeslissing van het CGVS, waardoor deze definitief werd. Het recht op verblijf van de betrokkene werd beëindigd op 9/10/2018. Uit zijn dossier en zijn vragenlijst ingevuld op 15.10.2020 blijkt dat hij familie (moeder, vriendin, minderjarige kinderen) heeft in België. Dienaangaande merken we op dat het loutere feit dat uw moeder legaal in België verblijft op zich niet volstaat om de toepassing van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) te rechtvaardigen. Het familie- en gezinsleven in de zin van het EVRM haalt de aard en de hechtheid van de gezinsband aan, namelijk de band tussen partners en tussen ouders en hun minderjarige kinderen. Bovendien staat niet vast dat er tussen u en uw moeder – die beide volwassen zijn - geen andere elementen van bijzondere afhankelijkheid bestaan dan de normaal affectieve banden (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Indien deze bijzondere afhankelijkheid toch aanwezig is, liet u na dit formeel te staven. Daar waar de gezinsband tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het evenwel anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Voorts wordt er op gewezen dat het kerngezin beperkt is tot de ouders en de kinderen, en slechts zeer uitzonderlijk kan worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol

kunnen spelen binnen het gezin. Het EHRM oordeelt ook dat “de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden” (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met zijn moeder wordt niet aangenomen.

Daarnaast heeft betrokkene een vriendin en twee minderjarige kinderen (Z. S. (..) °01.02.2020, S. M. (..) °15.06.2010) waarvan een van zijn huidige partner. Hij verklaarde voor zijn kinderen te moeten zorgen, omdat dit zijn verantwoordelijkheid is. Dienaangaande merken we vooreerst op dat hij geen enkel formeel element aanreikte om zijn verklaringen te staven. Raadpleging van het Rijksregister toont aan dat hij op 20/03/2008 officieel op hetzelfde adres gedomicilieerd was als de vrouw waarvan hij verklaart dat zij zijn vriendin is. We merken op dat deze vrouw in het Rijksregister effectief vermeld staat als de moeder van het kind waarvan hij verklaarde dat het zijn zoon is die voortkomt uit de vermeende relatie met deze vrouw. Uit het Rijksregister van hemzelf, noch dat van zijn vermeende partner en zijn vermeend minderjarig kind, blijkt dat hij als vader geregistreerd staat. Hij bracht evenmin enig formeel element aan om aan te tonen dat hij de vader van dit kind is. Daarnaast merken we op dat zij samen op verschillende adressen verbleven, doch deze vrouw reeds sinds 27/01/2015 – dus bijna 4 jaar – op een ander adres verblijft in Antwerpen, samen met het minderjarige kind. Betrokkene heeft gezinshereniging aangevraagd met de minderjarige zoon, dit werd geweigerd aangezien zijn erkenning van het kind kennelijk enkel gericht was op het verkrijgen van een verblijfsvergunning. Bijlage 20 werd betekend op 28/10/2019. Ook voor zijn 2de zoon kan de betrokkene ook geen bewijzen voorleggen dat hij het kind erkend heeft. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet.

Betreffende een verwijdering naar uw land van herkomst, merken we op dat het CGVS in haar beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus oordeelde dat er in uw dossier geen elementen voorhanden zijn die een terugkeer naar uw land van herkomst in de weg zouden staan. Het concludeerde dat op basis van opeenvolgende verklaringen die u bij het CGVS aflegde, niet kan worden aangenomen dat u op heden bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren of dat u een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Een schending van artikel 3 van het EVRM blijkt dan ook niet. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

2.15.4. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privéleven hier te lande en anderzijds het

algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

2.15.5. Waar de verzoekende partij verwijst naar haar moeder die op het Belgische grondgebied verblijft, betwist zij niet dat zij volwassen is en niet blijkt dat tussen haarzelf en haar moeder een bijzondere afhankelijkheidsband bestaat die de normale affectieve relatie overstijgt. De verwerende partij kan dan ook gevolgd worden dat verzoekende partij geen beschermenswaardig gezinsleven met haar moeder aannemelijk maakt. Dienaangaande maakt zij aldus geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk.

2.15.6. Verzoekende partij wijst voorts op het feit dat zij twee minderjarige kinderen heeft op het Belgische grondgebied.

Waar de verzoekende partij wijst op haar kind geboren in 2010 heeft de verwerende partij ondermeer vastgesteld dat de verzoekende partij al sinds 2015 niet meer samenwoont met de moeder van dit kind en het kind zelf. Verzoekende partij betwist deze vaststellingen an sich niet. Verder blijkt uit het administratief dossier dat de verwerende partij bij het treffen van het bevel om het grondgebied te verlaten van 13 oktober 2020 waarmee onderhavig inreisverbod gepaard gaat geoordeeld heeft dat, voor zover moet aangenomen worden dat verzoekende partij wel degelijk de vader is van het kind geboren in 2010, het kind de Belgische nationaliteit heeft en contact kan onderhouden worden met verzoekende partij via bezoeken of sociale media. De Raad acht deze beoordeling geenszins kennelijk onredelijk. De Raad wijst in dit verband op rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn/haar (minderjarige) kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn/haar (minderjarige) kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Üner / Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant / het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur / het Verenigd Koninkrijk). In casu dringt de vaststelling zich op dat geen nauwe band blijkt tussen verzoekende partij en het kind geboren in 2010 en de moeder de opvoeding en zorg voor dit kind op zich neemt. Er blijkt ook niet dat contact via telefoon en internet vanuit verzoekers herkomstland Rusland niet mogelijk zal zijn. Er blijkt evenmin dat het kind mits begeleiding van de moeder of een ander gezinslid of indien het wat ouder is verzoekende partij niet kan opzoeken in het land van herkomst. Verzoekende partij maakt met haar betoog op dat vlak ook geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk. Zij maakt ook geenszins aannemelijk dat het hoger belang van het kind geschaad wordt omdat zij gedurende acht jaar het Belgische grondgebied niet mag inreizen.

2.15.7. Verzoekende partij wijst er voorts op dat zij ook de vader is van een kind geboren in 2020. Zij brengt echter niks in tegen de vaststelling van de verwerende partij dat zij geen bewijzen heeft voorgelegd dat zij dit kind erkend heeft. In dit verband wijst de Raad er vooreerst op dat het EHRM slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een gezinsleven aanvaardt wanneer er geen bloedband of andere verwantschapsband bestaat tussen minderjarige kinderen en een derde, met name in de situatie waar er sprake is van een de facto gezinsrelatie tussen een minderjarig kind en een zorgdragende volwassene, die geen bloedverwant is (EHRM 22 april 1997, X., Y. en Z./Verenigd Koninkrijk (GK), § 37; EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150). Nergens uit de stukken van het dossier of uit de

stukken gevoegd aan het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij een bloed- of aanverwantschapsband heeft met het kind geboren op 1 februari 2020. De vraag is of de verzoekende partij kan worden beschouwd als de zorgdragende volwassene, en dat hiermee in het belang van het kind rekening diende te worden gehouden. In casu maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij een zorgdragende volwassene voor het kind geboren in 2020 is - zoals de verwerende partij opmerkt: *“Hij verklaarde voor zijn kinderen te moeten zorgen, omdat dit zijn verantwoordelijkheid is. Dienaangaande merken we vooreerst op dat hij geen enkel formeel element aanreikte om zijn verklaringen te staven.”* - en dat bijgevolg de bestreden beslissing het belang van het kind schaadt. In haar verzoekschrift beperkt de verzoekende partij zich hoofdzakelijk tot een theoretische uiteenzetting.

Daarenboven, voor zover moet aangenomen worden dat verzoekende partij wel degelijk de vader is van het kind en/of een zorgdragende volwassene is, heeft de verwerende partij er ook al op 13 oktober 2020 bij het treffen van het bevel om het grondgebied te verlaten op gewezen dat niet blijkt dat de contacten tussen verzoekende partij en haar kind niet kunnen verdergezet worden via bezoeken of sociale media.

De Raad wijst er hierbij op dat, hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, het EHRM ook verduidelijkt heeft dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)).

Het EHRM heeft dat standpunt nogmaals herhaalt in de zaak *Assem Hassan Ali C v. Denmark* van 23 oktober 2018 waar het Hof stelde: *“55. In its judgment Jeunesse v. the Netherlands [GC], (no. 12738/10, § 109, 3 October 2014), which concerned family reunion, the Court reiterated “that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance ... Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. Accordingly, national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any removal of a non-national parent in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it.”*

56. Whilst this principle applies to all decisions concerning children, the Court notes that in the context of the removal of a non-national parent as a consequence of a criminal conviction, the decision first and foremost concerns the offender. Furthermore, as case-law has shown, in such cases the nature and seriousness of the offence committed or the offending history may outweigh the other criteria to take into account (see, for example, Cömert v. Denmark (dec.), 14474/03, 10 April 2006; Üner v. the Netherlands [GC], cited above, §§ 62-64; and Salem v Denmark, cited above, § 76).” (eigen samenvattende vertaling: Met betrekking tot beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn moet belangrijk gewicht gegeven worden aan het welzijn van deze kinderen. Hoewel dit alleen niet determinerend is, moet aan dat welzijn belangrijk gewicht worden gegeven. Bijgevolg moet rekening gehouden worden met de praktische haalbaarheid en proportionaliteit van de verwijdering van een ouder-derdelander ten einde effectieve bescherming en afdoende gewicht te geven aan het welzijn van de kinderen die hierdoor geraakt worden. Hoewel dit principe van toepassing is op alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, moet opgemerkt worden dat inzake de verwijdering van een derdelander-ouder als gevolg van een strafrechtelijke veroordeling, de beslissing in de eerste plaats de overtreder betreft. Verder, zoals blijkt uit de rechtspraak, kan de aard en ernst van het misdrijf of het gerechtelijk verleden zwaarder doorwegen.).

Zoals reeds hoger aangehaald, gelet op de strafrechtelijke antecedenten van verzoekende partij is het geenszins kennelijk onredelijk van de verwerende partij om vast te stellen dat verzoekende partij een neiging tot recidive heeft en zij door haar gedrag geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden (cfr. EHRM, *Narjis v. Italy*, 14 februari 2019, overweging 44; EHRM, *Mohammad v. Denmark*, 13 december 2018, overweging 34). Er kan hoegenaamd niet blijken dat de verwerende partij overdreven gewicht heeft gegeven aan het jarenlange volgehouden criminele parcours van verzoekende partij en op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat een inreisverbod voor een duurtijd van acht jaar in casu proportioneel is.

Verder blijkt dat - voor zover verzoekende partij moet beschouwd worden als vader en/of zorgdragende volwassene van het kind geboren in 2020 - verzoekende partij al sinds 9 oktober 2018 niet meer

verblijfsgerechtigd is. Deze beslissing werd haar betekend op 16 oktober 2018. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij pas sinds 20 augustus 2019 op hetzelfde adres geregistreerd staat als haar partner Z.D. Uit de vraag om informatie bij de stad Antwerpen blijkt dat verzoekende partij verklaarde dat haar relatie met Z.D. een aanvang nam op 11 februari 2019. Bijgevolg blijkt dat de start van haar relatie met haar partner Z.D. en de verwekking van het kind geboren in 2020 geschiedde op een moment waarop verzoekende partij en haar partner zich ervan bewust moesten zijn dat de verderzetting van het gezinsleven op het Belgische grondgebied van meet af aan precair zou zijn.

Gelet op het feit dat verzoekende partij al sinds oktober 2018 niet meer verblijfsgerechtigd is, betreft het in dit geval niet zozeer de vraag of het thans bestreden inreisverbod voldoet aan de Boulif/Üner criteria, maar wel de vraag of het inreisverbod een inbreuk vormt op artikel 8 EVRM, met name of er in hoofde van het bestuur een positieve verplichting bestaat om de betrokken vreemdeling op haar grondgebied toe te laten of er verder te verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (cfr. EHRM, Ejimson v. Germany, 1 maart 2018; EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Inzake immigratie heeft het EHRM er voorts bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

De Raad wijst er verder op dat het EHRM zich streng toont t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd. Aangezien de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard was dat de volharding van dat gezinsleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat van bij het begin precair was, is er volgens het Hof geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM (cf. EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen, par. 57. EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland, par. 49; zie ook EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd koninkrijk, par. 68; EHRM 26 januari 1999, nr. 43279/98, Jerry Olajide Sarumi v. Verenigd koninkrijk (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 mei 1999, nr. 50065/99, Andrey Sheabashov v. Letland (ontvankelijkheidsbeslissing) en EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing)).

Verzoekende partij betwist niet dat zij al sinds oktober 2018 niet meer verblijfsgerechtigd is en zij sindsdien illegaal op het grondgebied verblijft. De relatie met haar partner en kind heeft zij aldus ontwikkeld op een moment waarop beiden bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van

een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezinsleven in België vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat er in casu sprake is van uitzonderlijke omstandigheden. Zoals duidelijk blijkt heeft de verwerende partij overwogen dat het gezinsleven ook via bezoeken en moderne communicatiemiddelen kan worden verdergezet. Verzoekende partij betwist niet dat haar gezinsleden haar niet zouden kunnen komen opzoeken in het herkomstland of dat zij contact kunnen onderhouden via moderne communicatiemiddelen. Daarenboven stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet kan gevolgd worden dat haar gezinsleden haar niet naar het herkomstland zouden kunnen volgen om aldaar het gezinsleven verder te zetten. De Raad bemerkt daarbij dat de partner ook van Russische origine is (geboren in 1987 in Grozny en sinds 2004 in België) en het kind nog zeer jong is zodat het over voldoende aanpassingsvermogen beschikt. Het loutere feit dat het kind de Belgische nationaliteit heeft doet aan voorgaande geen afbreuk. Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat de verwerende partij een incorrecte of kennelijk onredelijke belangenafweging heeft doorgevoerd en geen oog zou gehad hebben voor de belangen van het kind.

Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat er een belangenafweging werd doorgevoerd en er geen positieve verplichting bestaat om verzoekende partij op het Belgische grondgebied te gedogen om haar gezinsleven hier verder te zetten. Zij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld heeft dat een inreisverbod voor een duur van acht jaar in casu proportioneel is.

2.15.8. Verzoekende partij wijst er voorts op dat zij geen banden meer heeft met het herkomstland. Zij stelt dat zij door de bestreden beslissing gedurende acht jaar moet terugkeren naar Rusland. Zij meent dat geen rekening werd gehouden met haar verblijf in België, haar opleiding en tewerkstelling.

2.15.9. Verzoekende partij gaat eraan voorbij dat haar verblijf reeds op 9 oktober 2018 beëindigd werd. Aangaande haar privéleven werd op dat ogenblik als volgt overwogen:

“In de door u ingevulde vragenlijst verklaarde u Engels en Nederlands te spreken en/of te schrijven en gaf u aan in België gestudeerd te hebben. U verklaarde dat u van 2004 tot 2006 in de Marco Polo school les volgde en vervolgens van 2006 tot 2007 in het KTA te Deurne deeltijds onderwijs volgde. Vooreerst merken we op dat u geen enkel formeel element aanbracht om deze verklaringen te staven. Daarnaast merken we op dat het feit dat u tussen 2004 en 2007 onderwijs volgde in België, het loutere gevolg is van het feit dat u als minderjarige leerplichtig bent en op zich niet getuigt van een doorgedreven en diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving.

U verklaarde daarnaast diploma's van metsen, tegelen en vloeren te hebben en tussen 2008 en 2017 bij diverse werkgevers te hebben gewerkt, zoals General Motors, Opel, ASX-Ibeco en DHL. Middels een schrijven van uw raadsman werd de DVZ meegedeeld dat u sinds 01/01/2018 als zelfstandige werkt voor het bedrijf Akay NV, waar u 10% van de aandelen heeft. Ter ondersteuning van uw verklaringen, werd een overzicht van uw tewerkstelling als uitzendarbeider tussen 2006 en 2016 meegegeven, evenals een bewijs van aansluiting als zelfstandige bij Xerius. Dienaangaande merken we op dat tewerkstelling slechts beschouwd kan worden als één aspect van sociale of culturele integratie in de Belgische samenleving.

Het feit dat u opleiding en tewerkstelling genoot, heeft u er niet van weerhouden herhaaldelijk misdrijven te plegen waarvoor u definitief veroordeeld werd door een correctionele rechtbank. Het CGVS trok uw vluchtelingenstatus op 18/04/2017 in omdat gebleken was dat u op 26/04/2010 door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen definitief veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 40 maanden met uitstel 5 jaren behalve 20 maanden omdat u zich bezondigde aan een bijzonder ernstig misdrijf. Bovendien werd u op 13/01/2012 opnieuw definitief veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen, ditmaal tot een gevangenisstraf van 18 maanden.

We wijzen er op dat u sindsdien nog 3 keer definitief veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen. Op 06/12/2017 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden voor diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels. Op 28/05/2018 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen definitief veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 4 maanden voor het dragen van wapens zonder wettige reden. Tot slot werd u op 26/06/2018 door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaren voor diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels.

Derhalve blijkt uit uw persoonlijk gedrag, dat resulteerde in 5 definitieve veroordelingen, dat u beschouwd dient te worden als een gevaar voor de samenleving. Het feit dat u herhaaldelijk en over een tijdspanne van 8 jaar, 5 keer definitief veroordeeld werd tot een gevangenisstraf, toont aan dat u een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid hebt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds dat het niet kennelijk onredelijk is om uit het feit dat eerdere veroordelingen betrokkene niet hebben tegengehouden om nieuwe strafbare feiten te plegen, af te leiden dat er een actueel recidiverisico is (RvV 28 maart 2018, nr. 201.814) of verder nog: “De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24).” (RvV 22 december 2017, nr. 197.311).”

De Raad stelt vast dat verzoekende partij wijst op haar sociaal en familiaal netwerk in België, maar zoals uit de bespreking hoger is gebleken heeft zij niet aannemelijk gemaakt dat zij haar familiale (en sociale) contacten niet verder kan zetten vanuit het buitenland via moderne communicatiemiddelen of bezoeken of nog, dat zij met haar nieuwe partner en jongste kind aldaar geen gezinsleven kan hebben. Verder kan niet ontkend worden dat verzoekende partij tijdens haar verblijf in België verschillende veroordelingen heeft opgelopen voor zwaarwichtige feiten, hetgeen haar ook een jarenlang gevangenisverblijf heeft opgeleverd, en dat zij een neiging tot crimineel gedrag vertoont, getuige daarvan bovendien nog zeer recent het proces-verbaal opgemaakt ten aanzien van verzoekende partij omwille van heroïne. Zoals de verwerende partij ook al heeft opgemerkt bij de beslissing tot beëindiging van haar verblijf maakt zij niet aannemelijk dat de feitelijke gegevens die haar zaak kenmerken, waaronder haar schoollopen in België en haar werkervaring, op zich getuigen van een doorgedreven en diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving. Haar opleiding in België en haar tewerkstelling hebben er haar immers niet van weerhouden telkenmale opnieuw zwaarwichtige strafrechtelijke feiten te plegen. Gelet op voorgaande kan de verzoekende partij, die de eerste veertien jaar van haar leven in het herkomstland heeft doorgebracht en waarvan aldus mag aangenomen worden dat zij de taal van het herkomstland nog machtig is, niet gevolgd worden als zou de verwerende partij een incorrecte belangenafweging gemaakt hebben. Hoewel aangenomen kan worden dat een terugkeer naar het herkomstland voor verzoekende partij niet zonder enige inspanning zal verlopen, kan geenszins gesteld worden dat zij aldaar geen privé- en/of familielevens meer kan ontwikkelen of verderzetten (cfr. EHRM, Munir Johana v. Denmark, 12 januari 2021).

Er blijkt niet dat er geen juiste afweging werd gemaakt tussen de belangen van de verzoekende partij en deze van de Belgische maatschappij. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet weerhouden. Evenmin toont de verzoekende partij met haar betoog een schending aan van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet of artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

2.16. Het vierde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER